

Armsad hingamispäevakooli liikmed!

Sellel kvartalil on tähelepanu keskmes Euro-Aasia divisjon, mis hõlmab 11 ajavööndit ja 13 riiki Ida-Euroopas ja Kesk-Aasias. Sellesse divisjoni kuuluvad riigid on: Afganistan, Armeenia, Aserbaidžaan, Valgevene, Gruusia, Kasahstan, Kõrgõzstan, Moldova, Venemaa, Tadžikistan, Türkmenistan, Ukraina ja Usbekistan. Selle kvartali misjonijutustused on viiest konkreetsest riigist. Ülejäänud riikide nimesid ei nimetata ja inimeste nimed on muudetud, et kaitsta koguduse tööd keerulistes piirkondades.

Enamik Euro-Aasia divisjoni riikidest kuulusid kunagi endisesse Nõukogude Liitu, kus piirati usuvabadust 70 aastat. Tänapäeval elab Euro-Aasia divisjoni riikides rohkem kui 322 miljonit inimest, kuid neist ainult umbes 111 500 on adventistid. See teeb ühe adventisti iga 2888 elaniku kohta.

Ukrainas on adventistide kontsentratsioon kõige suurem, seal on üks adventist iga 900 elaniku kohta. Umbes pool kogu divisjoni usklikest elab Ukrainas. Divisjoni lõunaosas on aga hoopis suuremas osas moslemiriigid Afganistan, Kasahstan, Kõrgõzstan, Tadžikistan, Türkmenistan ja Usbekistan, kus on tõsiseid probleeme. Selles 103 miljoni elanikuga piirkonnas on ainult 4200 adventisti. See teeb ühe adventisti iga 24 500 elaniku kohta – tõeline misjonipõld!

Selle kvartali projektid valiti just nende misjonipotentsiaali tõttu nende mõjupiirkonnas ja need projektid on:

- mitmeotstarbeline puhkekompleks rajaleidjate ja täiskasvanute jaoks Rezinis Moldovas;
- spordi kaudu õpetamise programm lastele ja teismelisele Dušanbes Tadžikistanis;
- mitmeotstarbeline spordikompleks adventikoolile Tokmokis Kõrgõzstanis;
- misjonikeskus Rostovis Doni ääres Venemaal;
- misjoni- ja mõjukeskus Vladivostokis Venemaal;
- laste projekt: laste eelkool Pavlodaris Kasahstanis.

Inglisekeelseid materjale on ametlikul veebilehel <https://www.adventistmission.org/>. Videoid kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektide kohta ja innustavaid lugusid kogu maailmast on aadressil <https://am.adventistmission.org/mission-spotlight>.

Aitäh, et pühendute misjonitööle kogu maailmas!

Ajakirja Mission toimetaja Andrew McChesney

mcchesneya@gc.adventist.org

7. oktoober 2017

Körgöztan

Jumal ütles: „Kuss!“

Christian Müller

[Paluge see minavormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Minu perekond on seitsmenda päeva adventistidest vabatahtlikud endises Nõukogude Liidu vabariigis Körgöztanis.

Igal aastal on meil ametlik puhkus. Aga kui aus olla, siis kurtsin ma veidi Jumala ees, kui sain teada, et mu perekond peab lendama koju Argentiinasse iga-aastasele puhkusele juunis, kui Argentiinas on talv. Ma tahtsin minna sinna detsembris, kui seal on suvi. Siis saaksin veeta jõulud koos oma emaga.

Kuid mu naine oli haige ja vajab ravi. Nii me siis pakkisime asjad ja lahkusime Körgöztani ühes suurimas linnas Tokmokis asuvast seitsmenda päeva adventistide koolist Heritage Christian School, kus ma olin viimased neli aastat arendusjuhina töötanud.

Jumalal oli põhjus – lisaks mu naise haigusele –, miks Ta saatis meid Argentiinasse sel ajal. Ta soovis, et saaksin õppetunni Tema ajastuse kohta.

Kui olin Argentiinas, helistas mulle üks naine. Ta on adventist, kuid me polnud kunagi kohtunud. Ta oli teada saanud, et kogun raha Körgöztanis asuva adventkooli jaoks ning ta soovis, et läheksin tema juurde ja räägiksin projektist lähemalt.

Kui kohale jõudsin, ütles naine: „Ma olen sinuga aus. Olen juba kaks aastat üritanud oma maja müüa, aga ei ole saanud ära müüdnud. Olen langetanud maja hinda koguni kaks korda, kuid ikkagi ei saa ma seda müüdnud. Nii ma siis ütlesin Jumalale, et kui saan selle maja müüdnud, annan 100 000 dollarit koguduse projektile.“

Ma kuulasin ja mu silmad läksid aina suuremaks. Naine jätkas: „Olen üritanud mitmete koguduse institutsioonidega ühendust võtta, kuid keegi pole tagasi helistanud. Siis kuulsin, et sina oled siin.“

Rääkisin naisele, et püüame koguda kooli jaoks 400 000 dollarit, et ehitada kolmekorruseline õppehoone, mille abil saaks kool kahekordistada oma praegust õpilaste arvu, milleks on 330. Selgitasin, et eelmisel aastal pidi kool 40 õpilast tagasi saatma.

„Olgu, ma annetan selle projekti heaks,“ lausus naine, „aga sa pead palvetama. Ma olen kaks aastat maja müüa üritanud ja see on võimatu.“

Me palvetasime koos ja ma lahkusin. Samal õhtul rääkisin sellest oma naisele ning kuue- ja seitsmeaastasele pojale. Palvetasime tõsiselt sel õhtul ja järgmisel hommikul.

Järgmisel päeval oli üks ostja nõus maja ära ostma.

Kuigi olime palvetanud, et keegi naise maja ära ostaks, olin vapustatud, et müük nii kiiresti toimus. Olin olnud pahane, et pidime Argentiinas olema suve asemel talvel, kuid Jumalal olid teised plaanid. Maja müügiga oleks Jumal nagu öelnud: „Jätke järele ja teadke, et mina olen Jumal!“ (Psalmid 46:11)

Jumal teadis, et selle naise hädavajadus oma maja müüa annab Körgöztani koolile uue õppehoone ehitamiseks vajaminevast summast veerandi. Tänu tema ja veel paljude annetustele on plaanis sel aastal ehitusega alustada.

Iga-aastase puhkuse ajal tegin ka ammu kavandatud reisi Ameerika Ühendriikidesse, et veel raha koguda. Seal viibitud kuu aja jooksul nägin tõsiselt vaeva, kuid ei kogunud isegi mitte veerandit sellest summast, mille annetas see argentiinlanna.

Rahakogumine sõltub üksnes palvest ja usust. Ma õppisin lubama Jumalal viia mind sinna, kuhu Ta tahab.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab lõpetada Kõrgõztanis Tokmokis asuva adventkooli mitmeotstarbelise keskuse ja teiste hoonete ehituse. Aitäh teile palvete ja hingamispäevakooli annetuste eest.

Mõned faktid

- Kõrgõztan asub mitme suure tsivilisatsiooni ristteel. Läbi riigi või riigi lähedalt kulgevad Siiditee ja teised kauba- ja kultuuriteed.
- Kõrge kütusehinna tõttu tehakse Kõrgõztani põllumajanduses ikka veel palju tööd käsitsi ja hobusega, nagu on tehtud sadu aastaid.
- Ajalooliselt on kirgiisid olnud poolrändava eluviisiga karjakasvatajad, kes elavad ümmargustes telkides, mida nimetatakse jurtadeks, ning hoolitsevad lammaste, hobuste ja jakkide eest.
- Umbes 80 protsenti Kõrgõztani elanikest on moslemid, umbes 17 protsenti vene õigeusklikud ja 3 protsenti kuuluvad teistesse religioonidesse.
- Adventkogudusel on Kõrgõztanis 757 liiget, mis teeb ühe adventisti iga 7530 elaniku kohta.

14. oktoober 2017

Euro-Aasia divisjon

Massaaž avab ukse

20-aastane seitsmenda päeva adventist Nikolai elab piiravas moslemiriigis, kus on ohtlik end isegi kristlaseks nimetada. Ta käis kuuajasel ravimassaažikursusel, mille korraldas adventkogudus ühes teises riigis. Koju naasnult pani ta oma Facebooki lehele kuulutuse, et pakub ravimassaaži.

Üsna varsti sai ta meelega telefonikõne ühelt emalt, kes oli reklaami näinud. Ta anus, et Nikolai raviks tema väikest poega.

Nikolai kõhkles, kui sai poisi puudest teada. „Mul ei ole nii palju kogemusi,“ ütles ta. „Ma olen alles algaja.“

Kuid ema jäi endale kindlaks ja palus, et ta tuleks, sest keegi teine ei olnud nõus tema poega aitama.

Vastumeelselt oli Nikolai nõus poisiga isiklikult kohtuma. Kui ta kohale jõudis ja poisi seisukorda nägi, mõistis ta, et asi on väga tõsine. Ta vabandas ema ees ja ütles, et tal ei ole poisi aitamiseks piisavalt kogemusi ega tarkust.

Ema hakkas nutma ja palus, et Nikolai aitaks. „Olen palunud kõiki ravimassööre, kelle olen leidnud,“ ütles ema. „Kõik on keeldunud abistamast. Teie olete mu viimane lootus.“

Nikolai süda läks härdaks. Ta ütles, et on nõus aitama ühel tingimusel. „Ma olen kristlane ja mul on vaja teie poja aitamiseks Jumala tarkust. Kui lubate mul palvetada enne igat massaažiseanssi, siis Jumal ehk annab mulle tarkust teie poja aitamiseks.“ Tema üllatuseks oli ema nõus.

Kui Nikolai tuli kolmandat korda massaaži tegema, oli poisi isa kodus ning jälgis uudishimulikult ja kahtlustavalt, kui Nikolai enne massaaži palvetas. Nikolai sai teada, et isa oli kõrge riigiametnik. Tal ei jäänud muud üle, kui selgitada, mis toimub. Ta ütles, et ta ei pea ennast poisi aitamiseks piisavalt kvalifitseerituks, kuid jäi nõusse tingimusel, et võib Jumalalt abi paluda. Selgitus rahuldas isa, kes käskis Nikolail tööd jätkata.

Möödusid veel mõned massaažiseansid. Ükskord sai poisi isa seansi ajal pakilise telefonikõne. Nikolai ei teadnud, millest jutt käis, kuid ta nägi, et tegemist on hädaolukorraga. Isa pani kiiresti riidesse ja kiirustas ukse poole. Nikolai peatas teda uktsel. „Härra,“ ütles Nikolai viisakalt, „ma ei tea, mis hädaolukord see on, aga palvetame enne, kui te lahkute.“

Poisi isa oli nõus! Nikolai palvetas tema eest ja siis tormas isa uksest välja. Nikolai ei saanud kunagi teada, milles oli asi, kuid ta kuulis hiljem, et see olukord oli lahenenud.

Massaažiravi edenedes nägid vanemad oma pojas muutusi. Poiss ei olnud terve, kuid edu oli märgatav. Ta hakkas tegema asju, mida ta varem ei suutnud, ning vanemad olid rõõmsad. Poisi isa rääkis teistele riigiametnikele, et tema poega aitas uskumatult hea ravimassöör, parim kogu riigis, ja et nad võiksid ka teda kasutada.

Selliste soovitustega sai Nikolaist ravimassöör suurele hulgale selle riigi kõrgepositsioonilistele ametnikele. Nikolai tsiteerib Jumala töötust Kirjas filiplastele 4:13: „Ma suudan kõik tema läbi, kes teeb mind vägevaks.“

Võime vaid imestada, kuidas saab evangeelium piiravates riikides levida. Nikolai lugu meenutab meile, et teenime vägevat Jumalat. Samamoodi nagu Nikolail, ei

pruugi ka sinul olla palju kogemusi, aga kui sa palud Jumalalt tarkust, avab Ta ukсед silmapaistval viisil.

Palun palvetage Nikolai ja adventtöö pärast Euro-Aasia divisjoni piiravates riikides. Aitäh misjoniannetuste eest, mis aitavad levitada evangeeliumi maailma raskesti ligipääsetavates piirkondades.

Mõned faktid

- Suurem osa Euro-Aasia divisjoni riikidest kuulusid kunagi Nõukogude Liitu.
- Praegu elab Euro-Aasia divisjoni riikides rohkem kui 322 miljonit inimest, kuid ainult 111 500 neist on adventistid ehk üks adventist iga 2888 elaniku kohta.
- Divisjoni lõunaosa riigid – Afganistan, Kasahstan, Kõrgõzta, Tadžikistan, Türkmenistan ja Usbekistan – on valdavalt moslemiriigid ja kujutavad endast erilist väljakutset. Selles piirkonnas, kus on 103 miljonit elanikku, on kõigest veidi üle 4200 adventisti. See teeb ühe adventisti iga 24 500 elaniku kohta. Tõeline misjonipõld!

21. oktoober 2017

Euro-Aasia divisjon

Raamatusmugeldaja

Vladimir Borisov

[Paluge see minavormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Pärast üht seitsmenda päeva adventistide konverentsi palusid sõbrad mul võtta koju kaasa kasti umbes saja vaimuliku raamatuga. Ma soovisin aidata, kuid see oli mulle vastumeelt. Minu kodumaa, endise Nõukogude vabariigi moslemivalitsus kontrollib rangelt religioosse kirjanduse levitamist. Valitsuse komisjon otsustab iga juhtumi puhul eraldi, missuguseid raamatuid võib importida.

Kavatsesime sõbraga koos reisida bussiga minu kodulinna, kus ma teenin adventkoguduse pastorina. Ma ütlesin sõpradele, et võtan raamatukasti ainult siis, kui bussijuht on nõus selle eest vastutuse võtma. Bussijuhid on tihtipeale nõus sularaha eest lisakoorma peale võtma.

Jõudsime bussijaama ja ma küsisin juhilt, kas ta võtaks meie raamatukasti peale. Ta oli nõus meid saja USA dollari eest aitama. Astusime sõbraga koos bussi, käes üksnes meie enda kohvid, ning seadsime end pikaks sõiduks valmis.

Kui lähenesime piirile, tuli juht kasti kohta küsima. Ta tahtsi teada, kuidas piirivalvuritega rääkida. Mis raamatutega on tegemist, küsis ta minu käest. Ma vastasin, et kristlike raamatutega.

Bussijuht võttis taskust sajadollarilise, mille olin talle andnud, ning andis selle tagasi sõnadega: „Mul on kokaiini lihtsam üle piiri smugeldada kui kristlikke raamatuid.“

Mind haaras rahutus. Mida teha raamatutega? Mul polnud valikut. Põlvitasime sõbraga bussi kõrvale ja pakkisime raamatud oma kohvritesse ümber. Seejärel palvetasime ja ühinesime piiri ületavate reisijate järjekorraga.

Meie ees olev mees pani oma pagasi skannerilindile ja läks läbi tollipunkti. Siis oli meie kord. Panime oma kohvid lindile. Piirivalvur vajutas nuppu, et lint tööle panna, kuid lint ei liikunud. Ta vajutas uuesti nuppu, nägu pahameelest punetamas. Ta tagus nuppu ja vandus. Lint ei liikunud.

Piirivalvur vaatas meile otsa ja ütles, et me edasi läheksime, ning andis käega märku, et võtaksime lindilt oma kohvid. Vaikides võtsime lindilt oma kohvid ja läksime piiriületuspunktist välja. Alles mitme sammu järel sõandasime tagasi vaadata. Valvur oli peatanud meie taga seisnud inimese ja käskinud tal kotid ülevaatamiseks avada.

Kõndisime sõbraga järgmisse piiripunkti, et minu kodumaale siseneda. Vaatasime, kuidas meie ees seisvad inimesed panid oma kotid skanneri lindile. Siis panime ka meie oma kohvid lindile ja valvur vajutas nuppu, et lint käivitada. Midagi ei juhtunud. Ta vajutas nuppu mitu korda, aga ikka ei midagi. Ta hakkas nuppu tagudes vanduma. Lint lihtsalt ei liikunud. Viimaks käskis piirivalvur meil edasi minna.

Kui olime piiriületuspunktist piisavalt kaugele kõndinud, sõandasime ümber pöörata. Valvur uuris hoolikalt järjekorras meie taga seisnud inimese kohvrit. Panime oma kohvid bussi pagasiruumi ja astusime bussi. Oma kohale istunult tänasime Jumalat.

Kuid sellega ei olnud lugu lõppenud. Järgmisel hingamispäeval tuli pärast jumalateenistust üks koguduseliige minu juurde. Ta rääkis, et eelmisel nädalal oli

temaga juhtunud äärmiselt kummaline asi. Üks hääl oli äratanud ta keset ööd üles ja käskinud pastori pärast palvetada. Naine ei teadnud, et ma olen reisil, vaid arvas, et ma magan kodus. Nii eiras ta tungivat häält ja üritas magama jääda, kuid hääl nõudis jälle, et ta pastori pärast palvetaks. Viimaks laskus naine põlvili ja palvetas tundi aega.

Ma küsisin, mis ajal ta oli ärganud. See oli täpselt sel ajal, kui me sõbraga piiri ületasime! Kahtlemata sekkus siin Jumal, et oma väärtuslikku kirjandust kaitsta.

Kuigi ma ei saa oma riigi nime öelda, palvetage palun Jumala töö pärast. Aitäh teile, et annate misjoniannetusi, mis aitavad viia päästesõnumi paljude inimesteni Euro-Aasia divisjonis ja kogu maailmas.

Mõned faktid

- Euro-Aasia divisjoni Lõuna uniooni riikides on keskmiselt üks adventist iga 24 500 elaniku kohta. Kujutage ette, kuidas olla ainus usklik ühes väiksemas linnas!
- Keeruline ja mõnes piirkonnas lausa võimatu on pidada evangeelseid koosolekuid, jagada kirjandust või anda Piiblit teisele inimesele, ilma et oleks oht saada kinni võetud ja vangistatud. Teistele Jumala armastuse jagamine on igapäevane väljakutse. Kuid näljased hinged igatsevad kuulda Jumala tõde, ükskõik missuguse nimega nad Teda nimetavad.
- Palvetage nende inimeste pärast, kes elavad neis riikides, et neil oleks julgust teistega oma usku jagada.

28. oktoober 2017

Euro-Aasia divisjon

Pilved kisendavad

Kümneaastane Murad tuli pärast tundi õpetaja juurde ja sosistas talle: „Mul on saladus.“ Õpetaja, seitsmenda päeva adventist, kes töötab piiravas riigis, vaatas poissi küsivalt. Kuigi Murad oli tema klassis mitu kuud olnud, ei olnud ta õpetajaga kunagi nii rääkinud. „Mul on sulle üks saladus rääkida,“ ütles Murad taas, ikka sosistades. „Mis see on?“ küsis õpetaja.

Muradi silmis olid pisarad, kui ta jutustas: „Kui ma üks päev kooli läksin, nägin ma pilve, mis oli nagu ristil rippuv mees. Ma ei teadnud, mis see on, kuni kuulsin sind Jeesusest rääkimas. Kui sa rääkisid Jeesusest, tuli mulle pilv meelde.“

Muradi sõnad ja pisarad õpetajale saladuse rääkimise ajal lõikasid õpetajale südamesse. Ilmselt ei teadnud poiss, mida nägemusega peale hakata. Pisarad tõusid ka õpetaja silmi, kui ta kohtumist meenutab. Ta ei teadnud, mida Muradile öelda. Kuigi ta räägib lastele õigete väärtuste olulisusega seoses piiblilugusid Jeesusest, ei saa ta suurt midagi öelda, ilma et riskiks tõsiste probleemidega võimude poolt.

Murad usaldas nägemuse õpetajale sellepärast, et tema vanemad keelasid tal Jeesusesse uskuda.

Võime imestada, kuidas levib evangeelium maailma sellistesse keerulistesse paikadesse nagu Muradi kodumaa. Kuid selle poisi lugu näitab, kuidas Jumal saab oma ligiolust teada anda isegi siis, kui Tema nime ei tohi suhu võtta.

Ellen White ütleb, et lastel on lõpuajal evangeeliumi levitamisel eriline roll. „Kui taevased olevused näevad, et inimestel ei ole enam lubatud tõde esitada, siis tuleb Jumala Vaim laste peale ja nad teevad tõekuulutamise tööd, mida vanemad töölised ei saa teha.“ („Testimonies for the Church“, 6. köide, lk 202)

Ebatavalised nähtused, nagu näiteks pilved, on nende mooduste hulgas, millega saab tõmmata inimeste tähelepanu Jeesusele 10/40 aknas, kuhu kuulub suurem osa evangeeliumitöö mõistes keerulisi piirkondi maailmas. Inimesed teatavad ka, et on näinud Jeesust unes ning paljud usuvad unenägusid. Paljud inimesed on võtnud selles piirkonnas Jeesuse oma isiklikuks Päästjaks vastu pärast Jeesuse unes nägemist.

Muradi nägemus ristist pilvedes meenutab Jeesuse sõnu: „Ma ütlen teile, kui need vaikiksid, peaksid kivid hakkama kisendama!“ (Luuka 19:40) Variserid soovitasid Jeesusel noomida oma jüngeid selle eest, et nad kuulutasid rõõmsalt Teda Messiaks. Nende sõnadega ütles Jeesus variseridele, et kui Tema jüngritel takistatakse tõde rääkida, hakkavad kivid kisendama. Samamoodi kisendavad isegi pilved maailma selles osas, kus praegu on evangeeliumitöö piiratud.

Kui Murad nägi oma kodu kohal pilvi, mõistis ta sõnumit, et Jeesus on ristilöödud Päästja ja Lunastaja. Muradi õpetaja on veendunud, et Jeesus kõneles pilvede kaudu poisi südamele. Kuigi õpetaja ei teadnud, mida ette võtta, teab ta, et kui Jeesus suudab panna pilved kisendama, pole muretsemiseks põhjust.

Õpetaja sõnul on kõige olulisem, et Jumal lõpetab selle töö, mille Ta alustab. Ta lõpetab töö, mida meie ei saa ise lõpule viia.

Palun palvetage sellepärast, et inimesed oleksid avatud Jumala armastuskuulutuse kuulmisele ja vastuvõtmisele nii piiravates riikides kui ka kogu

maailmas. Teie misjoniannetused aitavad jõuda inimesteni neis keerulistes piirkondades. Aitäh annetuste eest.

Mõned palvemõtted

- Palvetage usklike pärast Euro-Aasia divisjoni raskesti ligipääsetavates piirkondades.
- Palvetage nende pärast, kes igatsevad Jumala tundmise järele, kuid ei tea, kuidas Teda leida.
- Palvetage sellepärast, et nende misjonipõldude juhtidel oleks tarkust, kui nad otsivad uusi võimalusi, kuidas jõuda keerulistes oludes Kristuse nimel miljonite inimesteni.

4. november 2017

Venemaa

Kolm imet haiglas

Natalya Grigiryeva

[Paluge see minavormis lugu ühel naisterahval ette kanda.]

Mind ristiti, kui olin 19-aastane, sest ma soovisin teistega sobida, kuid kuue kuu pärast lahkusin seitsmenda päeva adventkirikust. Ma jäin eemale 33 aastaks. Ent kolm imet, mis kõik olid seotud pereliikmetega haiglas, tõid mind Jeesuse juurde tagasi.

Esimene ime juhtus, kui Olga, üks minu neljast õest, jäi haigeks. Olga on ustav adventist, kes elab teises linnas. Ta tegi läbi kolm rasket operatsiooni. Kui arst teatas, et teda ootab neljas operatsioon, helistas Olga mulle ja palus mul palvetada.

Ta ütles, et on hirmul. Röntgenipilt oli näidanud tema sees mingit seletamatut kasvajat. See nägi vähkkasvaja moodi välja.

Ma laskusin põlvedele ja hakkasin palvetama. Ma lubasin Jumalale, et loobun alkoholist, sigarettidest ja sealihast, kui Ta mu õde aitab. Kahe nädala jooksul, mil ma enne operatsiooni palvetasin, ei joonud ma alkoholi, ei suitsetanud ega söönud ebapuhast liha.

Operatsioonipäeval saatis Olga mulle haiglast sõnumi: „Mulle ei tehtud midagi. Lähen koju.“ Tundus, et minu kõige suuremad hirmud olid tõeks saanud. Kindlasti oli Olgal mitteopereeritav vähk. Helistasin Olgale ja küsisin, mis juhtus ja miks teda ei opereeritud.

Olga rääkis, et enne operatsioonisaali viimist tehti uus röntgenipilt, aga seekord ei leitud sealt midagi halba ja ta on terve.

Missugune kergendustunne! Nädala kõigil ülejäänud päevadel tänasin Jumalat. Kuid laupäeva hommikul läksin tööle nagu tavaliselt. Minu sees tekkis üsna ruttu konflikt. Ma tundsin end kohutavalt, et rikkusin Jumala seadust hingamispäeval töötades, kuigi Jumal oli just mu õe elu päästnud.

Viimaks jätsin oma tegevuse pooleli ja sõitsin seitsmenda päeva adventkiriku juurde. Jõudsin täpselt hingamispäevakooli ajaks. Koheselt tundsin ma rahu. Mõistsin, et olen koju jõudnud. Sel päeval andsin oma südame Jeesusele.

Möödus neli aastat. 2015. aastal tabas mu eakat ema tõsine insult. Kiirustasime õdedega haiglasse ja leidsime ta voodis lamamas ning tühja pilguga meid vaatamas. See tugev naine, adventist, kes oli üles kasvatanud neli tütart, ei suutnud teha muud, kui meid ilmetult vaadata.

Palvetasime ema pärast kaks nädalat. Ta paranes tasapisi, kuid jäi halvatuks. Lõpuks viisime ta koju. Ühel päeval, nädal pärast kojusaamist, tõusis ema äkitselt püsti ja hakkas kõndima. Tema üheksa-aastane tütre tütre tütar kiljus rõõmust, kui ta seda nägi. „Täname Jumalat!“ hüüas ta. Ja me tegime seda.

2016. aastal sai minu 79-aastane isa ühes teises linnas liiklusõnnetuses tõsiselt vigane. Buss sõitis talle otsa, kui ta jalgrattaga sõitis. Ta viidi kriitilises seisus haiglasse.

Minu isa oli avalik ateist, kes lahutas minu emast siis, kui olin 13-aastane, ning abiellus hiljem uuesti. Kui ütlesin talle, et käin kirikus, lõpetas ta minuga rääkimise ning viskas minema kõik jutluste DVD-d ja kristlikud filmid, mille olin talle saatnud. Kaks nädalat enne seda õnnetust oli ta tükkideks rebinud Piibli, mille talle saatsin.

Nüüd oli isa haiglas koomas. Me olime kaugel ega saanud tema juurde minna. Kui mu õde Olga ja ema olid haiglas, palvetasime, et Jumal nad terveks teeks. Kuid minu isa puhul palusid ema ja ülejäänud pereliikmed Jumalal ta nii kauaks üles äratada, et ta saaks kahetseda. Me palvetasime, et ta võtaks Jeesuse vastu.

Kolmandal päeval ärkas isa täie mõistuse juures üles ja küsis sugulastelt, mis oli juhtunud. Ta küsis, miks ta haiglas on. Kolme tunni pärast ta suri. Ainult Jumal teab, mis toimus minu isa peas neil viimastel hetkedel, aga ma olen Jumalale väga tänulik, et ta andis mu isale viimase võimaluse kahetseda.

Pärast seda kolmandat palvevastust on minu süda olnud täielikult Jumala pärast. Ma mõistan, et Jumal tõesti kuuleb meie palveid ja vastab neile. Inimesed peaksid palvetama. Palvetage oma pereliikmete, oma laste, vanemate ja naabrite pärast. Jumal kuuleb oma õigete laste ustavaid palveid ja vastab neile.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab ehitada kogukonnakeskuse minu kodulinna Rostovisse Doni ääres. Ühinege minuga selle keskuse pärast palvetamises ja ühinege minuga hingamispäevakooli misjoniannetuste andmisel, mis aitavad levitada Jumala Sõna kogu maailmas.

Mõned faktid

- Rostov on suur sadamalinn Doni jõe ääres. 19. sajandil oli sadam Lõuna-Venemaa peamine kaubanduskeskus, eriti nisu, puidu ja rauamaagi eksportimise osas.
- Asukoha ja olulise transpordikeskuse rolli tõttu nimetatakse Rostovit Doni ääres ka väravaks Kaukaasiasse.
- Doni-äärse Rostovi piirkonnas toodetakse päevalilledest kolmandik Venemaa taimeõli.

11. november 2017

Venemaa

Ei laupäevastele tundidele

Nikita Kirkachev

[Paluge see minavormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Minu seitsmenda päeva adventistist ema õpetas mulle Jumalast, kui olin väike, aga isa ei lasknud mul kirikus käia. Ta ütles, et kui saan 18-aastaseks, võin teha, mida tahan. Aga seni pidin tema sõna kuulama.

Kui sain 18-aastaseks, kolisin kodust ära, et õppida arhitektuuri ülikoolis Lõuna-Venemaal Rostovis Doni ääres. Esimene asi, mida pärast asjade lahtipakkimist tegin, oli lähima adventkiriku otsimine. Siis hakkasin hoolikalt Piiblit uurima ja hingamispäeva pidama.

Peaaegu kohe tekkisid ülikoolis probleemid. Õpetajad hakkasid mulle kirju saatma. Iga kord, kui laupäeval tunnist puudusin, sain kirja. Ma ei käinud laupäeviti üheski tunnis, nii et sain palju kirju. Liiga palju kirju saanud tudengi võib koolist välja visata.

Isa oli tulivihane, kui sai teada, et käin tundide asemel kirikus. Ta pidas telefonis mulle pika manitsuskõne. Ta süüdistas mind, et olen mingi ususektiga seotud. Ma sain aru, et ta oli lootnud, et 18-aastaseks saades olen Jumala unustanud. Ütlesin isale, et armastan teda, kuid et armastan Jumalat veel rohkem ja soovin Jumala sõna kuulata.

Ema oli õnnelik, et panin Jumala esikohale. Ta luges mulle Jesaja 41:10: „Ära karda, sest mina olen sinuga; ära vaata ümber, sest mina olen su Jumal: ma teen su tugevaks, ma aitan sind, ma toetan sind oma õiguse parema käega!“ Emal palvetas minu pärast ja ka mina palvetasin.

Palusin dekaanilt luba laupäeviti mitte õppida, kuid dekaan ütles, et ei saa mulle erandit teha, muidu süüdistavad teised tudengid teda erapoolikuses.

Kuna mul polnud muud valikut, otsustasin küsida igalt õpetajalt individuaalselt luba teha tunnid teistel päevadel järele. Selline süsteem töötas kaks aastat. Ka paljud eksamid olid laupäeviti, kuid õpetajad lubasid mul teistel nädalapäevadel eksameid teha.

Minu kursusekaaslased ei mõistnud mind esiti, kuid nad hakkasid mind toetama ja kopsid minu eest õpetajate juures. Sellegipoolest ei meeldinud ma paljudele õpetajatele. Nad ei saanud aru, miks eelistasin kirikut õpingutele. Ma hakkasin järjest enam väljaviskamise pärast muretsema. Ma teadsin, et haridus oli mu isa jaoks oluline, ja ma ei tahtnud talle pettumust valmistada.

Ühel päeval kutsus dekaani mind oma kabinetti ja andis ultimaatumi, mida olin kartnud. Ta ütles, et kui veel ühest tunnist laupäeval puudun, viskab ta mind koolist välja.

Me palvetasime selle olukorra pärast kirikus. Kaks pastorid külastasid dekaani ja selgitasid, miks ma tundidest puudun. Jumal sekkus. Dekaan ütles, et võin kooli jääda, kui olen nõus ülikooli heaks õppekavavälist tööd tegema. Ta palus mul aidata mitmeid tervisega seotud näituste juures. Asjad rahunesid mõneks ajaks. Siis lahkus see dekaan ja minu probleemid algasid uuesti.

Suurim probleem oli see, kui üks õpetaja keeldus mind lõpueksamile lubamast. Ma ei olnud terve semester tema tundides käinud, sest need olid hingamispäeval.

Kursusekaaslased andsid mulle edasi laupäeviti läbi võetud materjalid ja kodused ülesanded. Kui selgitasin õpetajale, miks ma ei saa hingamispäeval lõpueksamit teha, ütles ta: „Tule laupäeval tundi või ära tule üldse.“

Ma arvasin, et see on minu haridustee lõpp. Dekaan ei toetanud mind ja õpetaja ei taganenud. Ta pani isegi järeleksami laupäeva peale. Hüüdsin abi pärast Jumala poole. Üsna varsti pärast seda palvet möödus õpetaja minust kõnniteel. Siis ta peatus ja pöördus minu poole. „Tule minu kabinetti ja näita oma kodutöid,“ ütles ta. See oli õpetaja, kes oli keeldunud minuga terve semester töötamast. Nüüd oli ta äkki nõus minu kodutöid üle vaatama. Jumal oli muutnud tema südant. Ma sain kursuse arvestatud.

Hingamispäevaprobleemide kaudu olen õppinud Jumalale kuuletuma ja Talle alistuma. Olen tänulik, et Ta on andnud mulle kindlustunde ja lootuse tulevikuks. Varsti lõpetan ülikooli ja sisenen tööturule. Ma ei muretse tuleviku pärast kahe asja pärast. Esiteks on Jumal ustav ja täidab oma töötuse hoida mind oma õiguse parema käega. Ja teiseks on minu viimane eksam enne lõpetamist planeeritud argipäevale!

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab ehitada Rostovisse Doni ääres seitsmenda päeva adventistide kogukonnakeskuse, kus minusugused tudengid saavad koos käia ja teistele Jeesusest rääkida. Aitäh, et toetate oma hingamispäevakooli misjoniannetustega evangeeliumitööd.

Mõned faktid

- Tänapäevane Rostov Doni ääres on ehitatud Vana-Kreeka koloonia Tanaise kohale, millest hiljem sai genovalaste võimu all Tana kindlus ja Osmanite impeeriumi ajal Azaki kindlus.
- Linnas ja seda ümbritsevatel aladel on esindatud väga mitmesugused religioonid. Valitsevaks on vene õigeusu kirik, kuid märkimisväärne arv on katoliiklasi, vähem on juute, budiste, armeenia kristlasi ja protestante.
- Rostoviga Doni ääres on seotud kuulsaid kirjanikke, nende hulgas on Anton Tšehhov, Mihhail Šolohhov, Aleksander Puškin, Maksim Gorki ja Aleksandr Solženitsõn.

18. november 2017

Tadžikistan

Jalutuskäik surnuaial

Teismelisena käis Surayo* kaks aastat naabri kutsel seitsmenda päeva adventistide jumalateenistustel, aga kui ta sai 18-aastaseks, ei käinud ta enam kirikus ning unustas medõena töötades lõpuks Jumala hoopis ära. Siis ta abiellus. Kuid abieliu ei toonud Surayole loodetud õnne. Tema mees mängis hasartmänge, tarbis uimasteid ja peksis naist sageli.

Ühel kurbusehetkel leidis Surayo Piibli, mille üks adventist oli talle aastaid tagasi andnud. Ta avas Piibli juhuslikult kohalt ja tema pilk langes tekstile Jesaja 5:4. Ta luges seda salmi mitu korda. Selles on kirjas: „Kas oleks olnud vaja teha mu viinamäega veel midagi, mida olin jätnud tegemata? Miks ma ootasin, et ta kasvatab häid kobaraid, kuna ta andis kängunud kobaraid?“

Pisarad tungisid Surayole silma. Ta tundis, et tema oli see viinamägi, mida Jumal oli harinud, kuid tema oli Jumalale pettumuse valmistanud. Ta palvetas: „Jumal, kui ma peaksin jääma abikaasa juurde, siis palun tee nii, et ta ei peksaks mind enam. Ja tee võimalikuks, et saaksime koos sind teenida. Kui sa tahad, et ma ta maha jätaks, palun aita teha seda rahumeelselt. Ma tahan sind järgida.“

Varsti pärast palvet teatas Surayo abikaasale: „Ma armastan peale sinu kedagi teist. Ta on mulle rohkem kui lihtsalt inimene.“

Abikaasa katkestas teda võidukalt: „Ma teadsin, et on keegi teine!“

„Asi ei ole nii,“ ütles Surayo. „Ma armastan Jeesust ja soovin, et ka sina teda armastaksid.“

„Sa pead armastama Muhamedi,“ vastas abikaasa. „Tema on meie prohvet, mitte Jeesus.“

„Asi ei ole selles, kes on prohvet,“ kostis Surayo. „Jeesus on rohkem kui prohvet. Ta on meie pääsetee.“

Mõne päeva pärast kaotas Surayo abikaasa uimastite mõju all olles kihlveos märkimisväärse summa raha. Ta otsustas, et pigem läheb vangi, kui seisab silmitsi häbiga, et ei suuda oma võlga ära maksta. Nii otsustas ta ikka veel uimastite mõju all, et ta saab vanglasse, kui tapab Surayo. Mees kutsus Surayo hilisõhtusele jalutuskäigule.

Kuu oli kaunis ja Surayo ei pannud tähelegi, kuhu nad jalutasid. Ta oli üllatunud, kui leidis end surnuaialt. Siis tundis ta oma kaela vastas midagi teravat ja külma – nuga! Tema abikaasa üritas tal kõri läbi lõigata!

Surayo haaras mehe käest kinni. „Miks sa tahad mind tappa? Minu pärast ei tasu vangi minna.“

Paar võitles ja mitu Surayo sõrme said luuni ulatuvaid lõikehaavu. „Jeesus, päästa mind!“ hüüdis naine. „Peata mu mees!“ Siis kaotas ta teadvuse.

Surayo ärkas oma voodis mõni tund hiljem. Mees ütles, et oli ta koju toonud. Surayo ütles kohe abikaasale, et ta ei saa enam temaga koos elada. Mees ei vaielnud vastu ja paari teed läksid lahku. Nädal aega oli möödunud sellest, kui Surayo

* Loe rohkem Surayo Khudjamkulova kohta inglise keeles adventismisjoni ametlikult veebilehelt <https://www.adventistmission.org/finding-jesus-in-tajikistan>.

oli lubanud järgida Jumalat, kui Ta aitab tal rahumeelselt lahku minna. Kuid Surayo unustas oma lubaduse Jumalat järgida.

Surayo üüris korteri ja sai tööd haiglas öise vahetus medõena. Siis meenus talle lubadus. Ta palvetas: „Kui sa tahad, et ma sind järgin, ütle mulle, missuguse usulahuga pean ühinema. Missugune kirik on õige, see, kus Sina oled?“

Ühel laupäeva hommikul, pärast pikka ööd haiglas, istus Surayo kogemata valesse bussi. Ta ei mõistnud oma viga enne, kui buss jõudis lõppeatusesse. Surayo vaatas ringi ja püüdis end koguda. Siis nägi ta enda ees adventkoguduse hoonet. Ta mõistis, et ta ei sattunud vale bussi peale juhuslikult, Jumal oli toonud ta siia, kus adventistid jumalateenistusel käisid.

Oli hingamispäeva hommik ja jumalateenistus oli just algamas. Surayo läks sisse ja taipas, et just see on koht, kus Jumal soovib Teda olevat. Surayo ei ole seda paika maha jätnud.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest läheb misjoniprogrammide heaks Tadžikistanis – riigis, kus on 8 miljonit elanikku, kuid ainult 204 adventisti. Aitäh, et peate meeles Tadžikistani oma palvetes ja hingamispäevakooli misjoniannetustega.

Mõned faktid

- Tadžikistan on mägine, ilma merepiirita riik Kesk-Aasias, kus on 8 miljonit elanikku. Enamik rahvastikust on etnilised tadžikid, kes kõnelevad uus-pärsia keelel põhinevat tadžiki keelt.
- Kuna riik kuulus 70 aastat Nõukogude Liitu, kõnelevad paljud tadžikid ka vene keelt.
- Umbes 70 protsenti rahvastikust on alla 30 aasta vanad.
- Tadžikistani rahvusport on *gushtigiri*, traditsioonilise maadluse vorm.

25. november 2017

Tadžikistan

Jalgpalliprojekt noortele

Tadžikistanis seitsmenda päeva adventistist treeneri käe all jalgpalli mängivatel poistel on muretseda rohkem kui vaid kollase ja punase kaardi pärast. Nad üritavad vältida ka erilist sinist kaarti. Treener Bakhriddin Sanginov lehitab sinise kaardiga, kui kuuleb mängijat vandumas. Kui mängija saab kaks sinist kaarti, on ta mängust väljas.

Lapsevanematele meeldib distsipliin, mida Bakhriddin jalgpalluritelt nõuab. Nad on märganud, et lapsed aitavad kodus rohkem selle distsipliini tõttu, mida nad jalgpalliplatsil õpivad. Poisid vannuvad vähem ega veeda nii palju aega arvutimänge mängides.

Jalgpallitiim on osa adventistide pingutustest jõuda inimesteni Tadžikistanis, Kesk-Aasia riigis, mis on ülekaalukalt islamisusuline. Seal elab üksnes 204 adventisti. Üle tuhande koguduseliikme lahkus Tadžikistanist viimase kümne aasta ebakindluse tõttu. Kogudusejuhid ütlevad, et Jeesusest on raske rääkida, kuna avalik evangeeliumitöö on keelatud. Kuid nad on lootusrikkad 2016. aastal tänu palvele ja misjoniprogrammidele ristitud 18 inimese pärast. Nad üritavad välja töötada veel misjoniprogramme, nagu näiteks jalgpallitiim. Püütakse asutada ingliskeelne kool, korraldatakse tervise- ja pereteemalisi näitusi ning toetatakse väikest, kuid populaarset jalgrattaklubi. Need programmid loovad võimalusi arendada sõprussuhteid ümbritsevate inimestega ja panustada ühiskonna paremaks muutmisesse. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest suunatakse just niisugustesse misjoniprogrammidesse, nagu on see jalgpallitiim Tadžikistanis.

Jalgpallitiim mängib väljakul, mis asub Tadžikistani pealinnas Dušanbes asuva ainsa adventistide hoone lähedal. Tiim moodustati 2015. aastal, kui ümbruskonna lapsed nägid Bakhriddini väljakul mängimas ja palusid, et ta neid treeniks. Bakhriddin võttis kohe kinni mõttest töötada lastega ja luua sõprussidemeid, mis ulatuvad vanemateni. Tema projekt ei vajanud palju – ainult kolme jalgpalli, vilet ja stopperit. Seejärel sai ta laste jalgpallitreeneri sertifikaadi Aasia Jalgpalliföderatsioonilt, mis on Aasia spordi juhtiv organisatsioon.

Praegu korraldab ta nädalas kaks või kolm treeningut. Viisteist minutit igast 90-minutilise treeningust on eraldatud moraaliõppetunnile. Poisid, kes on vanuses 11 kuni 13 aastat, on spordiga tegelema hakates lõpetanud uimastite ja teiste kahjulike ainete tarbimise.

Selle mängu jooksul, mida jälgisid ajakirja Adventist Mission esindajad, ei jagatud ühtki sinist kaarti vandumise eest. Poisid ajasid kerges vihmas mängides valget palli otsusekindlalt taga. Kui treener nende poole pöördus, naeratasid nad laialt. Mängu jälgis pool tosinat poissi, kes ilmselgelt soovisid ka mängida. Bakhriddin ütles, et pealtvaatajatel on võimalus meeskonnaga ühineda.

Pärast jalgpallimängu kutsuvad vanemad treeneri oma koju teed jooma ja vestlema. Vanematel on hea meel, et lapsed võtavad mängu tõsiselt. Nad tänavad treenerit selle eest, et ta on selle meeskonna kokku pannud ja nende lapsed õigele teele juhtinud.

Palun palvetage selle jalgpallitiimi pärast – mitte sellepärast, et nad võidaks mängu, vaid südameid. Ja palun toetage oma hingamispäevakooli misjoniannetustega misjonitööd Tadžikistanis ja kogu maailmas.

Mõned faktid

- Tadžikistan peab end ilmalikuks riigiks ja põhiseaduses on kirjas usuvabadus, kuid 98 protsenti rahvastikust on moslemid.
- Esimesed adventistid Ivan ja Vasily Kosmjnin jõudsid Tadžikistani 1929. aastal.
- Tadžikistanis on ainult 204 advensti ehk üks adventist iga 39 215 elaniku kohta. Usklikud üritavad leida uusi võimalusi, kuidas teha oma riigis misjonitööd praktilisel moel, ja Jumal avab uksi.

2. detsember 2017

Ukraina

Kas tasub teha head?

Toma on ärimees Gruusias. Ta oli säästnud 15 000 dollarit ja soovis uut autot osta, kuid tal oli vastupandamatu tung anda raha mitmele raskustes sugulasele. Toma püüdis väga, kuid ei suutnud seda mõtet eemale peletada. See hoidis teda öösel ärkvel ja takistas päeval tööle keskenduda. Nagu oleks keegi käskinud tal sugulasi aidata.

Lõpuks andis Toma alla. Ühe ärituttava kaudu leidis ta sugulastele hooajalist tööd Hollandis. Ta maksis kinni nende lennupiletid Hollandisse ja jagas ülejäänud raha nende vahel ära. Sugulased olid hämmastunud. „Kuidas me saame sind tänada?“ küsisid nad. Toma vastas, et see pole päris kingitus, et kui nad töötavad, saavad nad raha tagasi maksta ja siis saab tema endale auto osta.

Mõne aja pärast hakkasid sugulased Hollandis head palka teenima. Toma küsis neilt võlga tagasi, aga nad keeldusid. Nad ei võtnud enam tema telefonikõnesid vastu. Toma oli tulivihane. Ta lendas Hollandisse ja lasi sugulased palganud ärituttaval nende palka nii palju kärpida, et ta oma võla tagasi saaks. Siis lendas ta tagasi Gruusiasse 15 000 dollariga sularahas. Kuid miski rikkus tema autoostuplaanid. Keegi varastas pool rahast ära.

Ühel päeval oli Toma ärireisil Ukraina pealinnas Kiievis. Ta märkas linna pargis kümneid lapsi mängimas. Ta läks lähemale ja sai ühelt täiskasvanult teada, et üle tänava asuv seitsmenda päeva adventkogudus oli ümbruskonna lastele korraldanud erilise festivali. Täiskasvanu tutvustas end pastor Romanina*.

Toma, kellel olid ikka veel sugulased meeles, rääkis pastorile sellest, kuidas tema heateole oli kurjaga tasutud, ja küsis, mida arvab pastor, kas tasub üldse head teha. Pastorile meenus sellega seoses mitu piiblisalmi.

Pastor Roman ütles Tomale: „Ma arvan, et sa jätad oma loost mõned olulised üksikasjad välja. Enne kui sa sugulasi aitasid, süüdistasid nad oma vaesuses Jumalat, eks ole?“

„Kust sa teadsid?“ hüüatas Toma. „Just nii see oli!“

„Ma tean,“ vastas pastor Roman, „sest Kirjas roomlastele 3:4 on kirjutatud: „Selleks, et sind tunnistataks õigeks su sõnades ja sa võidaksid, kui sinuga käidaks kohut.“ Sinu sugulased süüdistasid Jumalat oma vaesuses, kuid Jumal andis neile võimaluse saada raha ja alustada uut elu.“

Pastor jätkas vahet pidamata: „Teine asi, mida sa mulle ei rääkinud, on see, et sinu sugulased raiskasid pärast Gruusiasse naasmist kogu raha ära ja nad süüdistavad vaesuses taas Jumalat.“

„Just nii see juhtus!“ hüüatas Toma. „Aga kust sa teadsid?“

„Ma tean, sest Õpetussõnades 13:11 on kirjutatud: „Hõlpsalt saadud varandus kahaneb.“ Ja veel üks asi, millest sa mulle ei rääkinud, on see: kui sa pettunult Hollandist Gruusiasse naasid, hakkas su äri õitsema.“

„Kuidas sa seda teadsid?“ küsis Toma. „Mu töö oli nii edukas, et see üllatas mindki.“

* Roman Prodanyuk on Kiievi Liidu esimees.

„Ma tean, sest Õpetussõnades 19:17 on kirjutatud: „Kes halastab kehva peale, laenab Issandale ja tema tasub talle ta heateo.““

Toma oli kuuldust hämmastunud, kuid ei mõistnud veel tervet pilti. Ta palus pastoril lähemalt selgitada. Ja seda pastor tegigi: „Sinu sugulased olid vaesed ja süüdistasid oma probleemides Jumalat. Jumal otsustas anda neile võimaluse, et neil ei oleks põhjust Teda kohtupäeval süüdistada. Jumal otsis kedagi, kes annaks neile raha. Siis veenis Püha Vaim sind, et sa aitaksid oma sugulasi. Sa tundsid nende abistamiseks nii vastupandamatut soovi, et sa ei saanud midagi selle vastu teha. Kuid su sugulased olid ebaausad ega kasutanud võimalust ära. Kohtupäeval ei saanud enam end välja vabandada öeldes, et Jumal ei andnud neile võimalust. Ka sina seisad kohtupäeval Jumala ees ja soovid võib-olla küsida: „Miks Sa tegid head minu sugulastele, aga mitte mulle?“ Jumal vastab siis: „Mida ma sulle võlgnen? Kuigi sinu sugulased ei olnud usaldusväärsed, andsin ma sulle su laenatu tagasi. Sa said tagasi kogu raha, mille sa välja andsid.““

Nende sõnade peale hüüatas Toma: „Jumal ei andnud lihtsalt kogu raha tagasi. Ta andis kolm korda rohkem tagasi!“

Pastor Roman küsis seepeale vaikselt: „Kas tasub siis head teha?“

„Jah,“ vastas Toma. „Teistmoodi ei ole võimalik arvata.“

Aitäh, et peate oma palvete ja misjoniannetustega meeles adventpastoreid ja nende misjonitööd.

Mõned faktid

- Ukraina, endise Nõukogude Liidu osa, on nüüd suurim riik, mis asub täielikult Euroopas. Selles on umbes 42,5 miljonit elanikku.
- Sajandite jooksul on Ukraina viljakad põllumaad teeninud välja tiitli „maailma leivakorv“. Ukraina on üks maailma suuremaid teravilja eksportijaid. Samuti on riigis suur tööstussektor.
- Mõne Ukraina osa elanikud kannatavad õhu ja vee tõsise saastatuse tõttu ning tuhanded on surnud kiirguse ja vähi tagajärjel pärast tuumareaktori plahvatust Tšornobõli elektrijaamas 1986. aastal.

9. detsember 2017

Ukraina

Rongis Jeesusest rääkides

Nikolai Zhukalyuk

[Paluge see minavormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Kristlane olemine ei tähenda tühje sõnu, vaid niimoodi elamist, et teised inimesed näevad sinus midagi teistsugust. Siis esitavad nad küsimusi ja sa saad innukalt vastata, sest sa tunned Vastust. Aga kui keegi sinult midagi ei küsi, ei ole sul põhjust rääkida.

Ma otsin võimalusi, kuidas panna inimesi küsimusi esitama. Minu arust ei ole õige alustada vestlust hingamispäeva või mõnd muud õpetust lahates. Ma soovin hoopis, et võõrad näeksid, et minul midagi, mida neil on vaja.

Ühel päeval astusin Lvivis rongi, et sõita Ukraina pealinna Kiievisse. Sõit kestab kogu öö ja ma broneerisin magamiskoha kahekohalises kupees. Tuli välja, et teine reisija oli naisterahvas. Kui me esimest korda kohtusime, ütlesin naisele: „Saame tuttavaks. Me sõidame koos päris mitu tundi. Kas sa oled Lvivist pärit või olid tööasjus Lvivis?“

Naine vastas, et ta on pärit Kiievist ja sõidab nüüd koju. Mina naeratasid ja ütlesin, et olen pärit Lvivist ja reisin Kiievisse. Naine küsis viisaka uudishimuga, mida ma Kiievis tegema hakkan. Rääkisin talle, et olen endine kogudusejuht ja mul on kogu maailmas palju sõpru. Kui mu sõbrad tulevad Ukrainasse, kutsuvad nad mind Kiievisse kohtuma. Neil on mugavam minuga Kiievis kokku saada ja mul on hea meel reisida, et nendega kohtuda. Nende sõnadega olin andnud lühikese ülevaate oma elust.

Minu sõnad tekitasid naises huvi. Ta ütles, et tema nimi on Nadya. Siis ta küsis, mis kogudust ma juhtisin. Ma ei vastanud talle kohe, vaid naeratasin ja küsisin vastu, mis kirikus tema käib. Nadya vastas, et ta ei käigi kirikus, kuid peab end õigeusklikuks. Ta ütles, et ta töötab psühholoogina ja on spetsialiseerunud nende inimeste ravimisele, kes on saanud trauma pidevast konfliktist Ida-Ukrainas. Ja siis lausus Nadya: „Ma saan aru, et sa ei ole õigeusklik. Mis vahe on sinu kirikul ja õigeuskirikul?“

„Õigeusklikud peavad pühapäeva, meie laupäeva,“ vastasin mina.

„Mis mõttes te laupäeva peate?“

„Kas sa Piiblit oled lugenud?“ küsisin mina.

„Jah, muidugi olen.“

„Kas sa oled kuulnud kümnest käsust?“

„Jah,“ vastas Nadya mõtlikult. „Ära varasta. Ära tapa.“

„Neljas käsk räägib laupäevast,“ ütlesin mina.

Vestlus kestis kaua. Mõistsin, et võiksime kogu öö rääkida, seega tegin lõpuks ettepaneku, et magaksime veidi. Nadya tahtis rohkem teada saada ja ta küsis, kas Kiievi raamatupoodides on mõni minu raamat saadaval. Olin vestluse ajal maininud, et olen kirjutanud 15 raamatut. Naine oli pettunud, kui ütlesin, et raamatud on läbi müüdud, kuid lubasin talle posti teel saata, kui ta mulle kontaktandmed annab. Naine kirjutas mulle oma aadressi ja telefoninumbri.

Kui jõudsime järgmisel hommikul Kiievisse, tutvustas Nadya mind oma abikaasale, kes oli talle raudteejaama vastu tulnud. Nad aitasid kanda mu pagasi ooteruumi ja käskisid mul helistada, kui keegi mulle vastu ei tule. „Me hoolitseme sinu eest,“ lubas naine.

See ongi misjonitöö! Nüüd on mul uus sõber, kes tahab rohkem teada saada Jumalast ja Tema tõdedest. Ma suhtlen temaga edasi.

Teie misjoniannetustest hangitakse kirjandust ja raamatuid kogu maailmas neile, kel on nälg tõe järele. Aitäh, et peate oma palvetes ja hingamispäevakooli misjoniannetustega mees koguduse misjonitööd.

Loo autor Nikolai Zhukalyuk on 84-aastane endine Ukraina seitsmenda päeva adventkoguduse esimees. Nõukogude ajal oli ta usu pärast kaks aastat vangis.

Inglise keeles on tema kohta rohkem materjali adventmisjoni veebilehel <https://www.adventistmission.org/from-soviet-prison-to-modern-train-a-ukrainian-shares-jesus-everywhere>.

Mõned faktid

- Suurem osa ukrainlasi peab end õigeusklikeks kristlasteks. Umbes 2,2 protsenti rahvastikust on protestandid, ligi 2 protsenti katoliiklased ja umbes 1 protsent moslemid. Umbes 11 protsenti rahvastikust ei pea end ühesse religioossesse gruppi kuuluvaks.
- Ukrainas elab umbes 47 500 adventisti. See on umbes 45 protsenti kogu divisjoni adventistidest. See tähendab, et Ukrainas on üks adventist iga 900 elaniku kohta.

16. detsember 2017

Moldova

Kolm palvet

Nadezhda Raya

[Paluge see minavormis lugu ühel naisterahval ette kanda.]

Elasime abikaasaga seitsmenda päeva adventkiriku lähedal. Nägin sageli inimesi teed mööda kõndimas ja nii mõnigi hoidis rinnale surutult Piiblit. Hakkasin mõtlema, et minu elus on midagi puudu, kuna ma ei tea, mis on Piiblis kirjas. See juhtus umbes Nõukogude Liidu kokkuvarisemise ajal. Piiblid ei olnud Moldovas levinud ja mul ei olnud Piiblit.

Kuna ma soovisin rohkem teada saada, käisin salaja adventperekonnal külas ja kuulasin neid Piiblit lugemas. Ma ei tahtnud, et keegi sellest teada saaks, sest minu kodulinnas naerdi adventistide üle. Mõne aja pärast küsisin adventperelt Piiblit ja nad andsid mulle ühe. Olin üllatunud, sest tundus, et igal leheküljel on räägitud hingamispäevast. Ma arvasin, et see ei ole õigeusu Piibel.

Mind hakkas huvitama, kumb päev on õige Jumala teenimise päev, kas hingamispäev, nagu on kirjas Piiblis, või pühapäev, nagu uskusid mu õigeusklikud naabrid. Ema soovitas minna lähedal asuvasse linna ja küsida ühe preestri käest, kes tema sõnul pidi olema aus mees.

Leidsin nimetatud preestri ja ütlesin, et tulin Piiblit ostma, sest mul on olemas adventistide Piibel ja ma tahan seda õigeusu Piibliga võrrelda. Preester saatis kellegi Piiblit tooma. Oodates küsisin preestrilt, kumb päev on Piibli järgi õige. Preester vastas, et ma ju tahtsin Piiblit osta, uurigu ma ise järele.

Ma palusin mitu korda, et ta vastaks mulle, kuid ta ei teinud seda. Viimaks tõi keegi Piibli ja ma maksin preestrile 30 rubla, mis oli tol ajal märkimisväärne summa. Kui lahkusin õigeusu kirikust, haaras mind hirm, mida ütleb abikaasa, kui saab teada, et maksin Piibli eest nii palju.

Otsustasin minna kõigepealt ema juurde. Teel kohtusin oma vanema vennaga ja rääkisin talle kogu loo. Võrdlesime teel olles kaht Piiblit. Ma nägin, et mõlemas oli täpselt ühesugune tekst. Mõtlesin hirmuga, mida olin teinud – olin maksnud kallist raha Piiblite eest, mis on ühesugused. Palvetasin, et mu abikaasa teada ei saaks. Mõni hetk hiljem teatas vend, et ostab mu uue Piibli ära ja ma sain oma 30 rubla tagasi. Ma ei suutnud seda uskuda! Jumal oli minu palvele vastanud!

Abikaasa ei toetanud minu värsket soovi adventistiks saada. Me ei olnud üheski kirikus käinud ja ta ei tahtnud sellega ka nüüd algust teha. Ma hakkasin tema eest palvetama. Umbes sel ajal, kui ma sain ristitud, tekkis minu abikaasa rinnale ja seljale kohutav lööve. Seda oli hirmus vaadata. Iga kord, kui tema haavu puhastasin, palusin Jumala abi. Mäletan, kuidas mu pisarad langesid mehe seljale, kui palvetasin: „See on minu abikaasa. Ma armastan teda.“ Möödus mõni aeg. Ühel päeval, kui taas mehe selga puhastama asusin, hüüatasin ma: „Mis su lööbega on juhtunud?“ Abikaasa ei teadnud midagi, aga lööve oli kadunud.

Pärast seda hakkas mu abikaasa mõtlema, kui pahane ta oli olnud, kui kirikusse läksin. Ühel ööl nägi ta unes Kristuse teist tulekut. Ta tundis maad värisemas. Ta ärkas võpatades, pöördus minu poole ja küsis: „Kas mul on veel aega, et ristitud saada?“ Minu teisele palvele oli vastatud. Abikaasa sai ristitud kümme aastat pärast mind.

Siis hakkasin palvetama ühe lähedase kooliaegse sõbranna pärast. Ma ei olnud teda 20 aastat näinud ja ma palvetasin tema pääste pärast. Ühel päeval sõitsime abikaasaga Moldova pealinna koguduse peakorteris toimuvale erilisele sündmusele. Seal sattusin kokku selle sõbraga, kelle pärast olin palvetanud. Küsisin temalt, mida ta adventistide juures teeb ja ta vastas, et on ka adventist. Kui imestasin, kuidas see juhtus, vastas ta, et ma ise olevat 20 aastat tagasi öelnud, et adventkogudus on õige.

Minu arust oli see võimatu, sest ma ei teadnud tol ajal adventistidest midagi, aga sõbranna jäi kindlaks, et mina olin teda adventusu juurde toonud. Ainus seletus, mida oskasin välja mõelda oli see, et ilmselt olime rääkinud temaga kristlastest, aga Jumal sekkus vahele, nii et tema kuulis selle asemel sõna „adventistid“. Pärast toda vestlust oli alanud minu sõbra vaimulik teekond, mis tõi ta adventkoguduse juurde. Jumal vastas minu palvele tema päästmise pärast juba 20 aastat enne, kui ma olin palunud. Selline on palve vägi.

Praegu palvetan ma nõukogudeaegse tervisekeskuse pärast, mida adventkogudus ehitab ümber rajaleidjate laagrikohaks ja konverentsikeskuseks. Seda toetatakse selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest. Ühinege minuga selle olulise projekti toetamisel.

Mõned faktid

- Moldova on üks Euroopa vaesemaid riike. Peamine tööstusharu on põllumajandus.
- Moldova riigikeel on rumeenia keel, mis on itaalia, prantsuse, hispaania ja portugali sugulaskeel.
- Moldova pealinn on Chişinău ja selles elab umbes 500 000 inimest.
- Moldova rahvusport on *trânta* (maadluse vorm).

23. detsember 2017

Moldova

Kohtuasi Jumala vastu

Victor Bufteac

[Paluge see minavormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Minu kodumaal Moldovas, kus ma töötasin riikliku süüdistajana, oli elu raske. Otsin mustalt turult Poola passi ja läksin lirimaale paremat elu otsima.

Seal avastasin, et minu moldaavlasest toakaaslane Alexander oli seitsmenda päeva adventist. Ta ajas mind oma pideva piibililugemisega vihale. Iga kord, kui ma kinnitasin, et minu lapsepõlve kiriku uskumus on õige, avas Alexander Piibli ja osutas tekstile, mis näitas, et ma eksin. Ma ei suutnud veenda teda pühapäeva pidama ega ebapuhtaid toite sööma. Tundsin, nagu oleksin palju ebasoodsamas olukorras. Alexander luges Piiblit iga päev. Ta oli oma sõnul Piibli pärast oma ristimist kaheksa aastat tagasi kaheksa korda läbi lugenud. Mina ei olnud kunagi Piiblit avanudki!

Esitasin Alexanderile väljakutse tõestada, et Piibel ei ole kahe tuhande aasta jooksul muutunud. Ta andis mulle viis raamatut arheoloogiast ja Piibli ajaloost. Lugesin neid raamatuid oma igapäevase 90-minutilise tööle- ja kojusõidu ajal. Mõistsin, et Piibel ei ole muutunud.

Siis otsustasin ma, et Alexander luges erilist adventistide Piiblit. Hankisin endale oma Piibli ja võrdlesin tema omaga. Sõnad olid täpselt samad.

Ühel reede õhtul läksin eriti närvi, kui nägi Alexanderit hingamispäevaks valmistumas. Ma ei saanud aru, kuidas lihtne keevitaja Alexander teadis Piiblist nii palju. Otsustasin ise Piiblit uurida ja tõestada, et ta eksib. Kasutasin oma juriidilisi teadmisi, et otsida kohtuasja koostamiseks tõendeid. Kirjutasin üles sada küsimust, mille kavatsesin lahendada, nende hulgas olid näiteks: miks laupäev, aga mitte pühapäev? Miks mitte sealiha? Miks Taanieli 2. peatüki prohvetikuulutused?

Piiblit lugedes leidsin vastuse kõigile küsimustele. Minu silmad avanesid ja ma nägin, et mu lapsepõlve kirik oli tõest kaugel. Mõistsin, et pean tunnistama, et eksisin, ning mul tuleb hakata Jumalale kuuletuma, alustades hingamispäeva pidamisest. Alexander oli vapustatud, kui ütlesin, et tahan koos temaga kirikusse minna. Aasta hiljem sain ristitud.

Minu sugulased kodus ei olnud rõõmsad, kui said teada, et olin teise kogudusega ühinenud. Minu sõbrad lirimaal pidasid mind hulluks. Aga miski ei saanud mind peatada. Minu jaoks oli elus kõige tähtsam jääda Kristusesse ja elada koos Temaga.

Alexander hakkas mind nügima mustalt turult saadud Poola passi pärast, mis lubas mul lirimaal elada. Ma veendusin, et pean kuuletuma nii Jumala kui ka inimeste seadusele. Nii rebisin selle passi katki ja viskasin minema. Mulle jäi ainult minu Moldova pass, mis ei andnud luba lirimaal elada. Iga politseinik oleks võinud mind maalt välja saata.

Ma palvetasin: „Ma ei tea, kas Sa tahad, et ma jääksin siia, aga kui on Sinu tahtmine, siis saada mind koju tagasi.“ Tol ajal ei olnud mul tööd ja tundus võimatu ilma passita tööd leida. Aga varsti pärast palvet sain tööpakkumise spordiklubi öövalvuri kohale. Hingamispäevad anti vabaks.

Siis ma palvetasin: „Jumal, ma tahan maksta makse nagu kõik teised, et saaksin olla aus. Ma tahan anda keisrile, mis kuulub keisrile.“ Läksin oma Moldova passiga

maksuameti kontorisse, et saada kindlustusnumber, mille abil makse maksta. Minu ees järjekorras oli üks Läti abielupaar, kes ei osanud hästi inglise keelt. Ametnik vestles nendega kaua. Ma muutusin oodates järjest närvilisemaks. Ma ei teadnud, mida ütleb maksuametnik, kui saab teada, et elan lirimaal ebaseaduslikult.

Kui Läti paar lõpuks lahkus, libistasin oma passi klaasi alt sisse ja ütlesin, et tahan kindlustusnumbrit. Ametnik vaatas minu taga seisvat pikka järjekorda ja andis passi tagasi koos dokumendiga, mis tuli ära täita. Ta isegi ei vaadanud mu passi! Nädala pärast sain postiga oma kindlustusnumbri ja hakkasin makse maksma. Mu sõbrad ei suutnud seda uskuda. Kui mitu aastat hiljem Moldovas naasin, tagastas liri maksuamet mulle raha, mille olin maksudena liigselt tasunud.

Tagasi Moldovas tegin ära magistrakraadi ja töötan nüüd ühe Saksa firma juriidilise nõustajana. Ma saan ikka hingamispäevad vabaks ja maksan makse.

Täna kuuletun ma Jumala armu läbi Jumala seadusele ja inimeste seadusele ning Jumal on mind külluslikult õnnistanud.

Mõned faktid

- Moldova 3,5 miljonist elanikust moodustavad 90 protsenti õigeusklikud.
- Moldova adventkoguduses on 9000 liiget, mis teeb ühe adventisti iga 388 elaniku kohta. See on Euro-Aasia divisjoni kõrgeim suhtarv.
- Kuigi Moldovas on 238 kogudust ja gruppi, on kogu riigi peale ainult üks adventkool. See kool asub pealinnast 80 km kaugusel.

30. detsember 2017

Kolmeteistkümnenda hingamispäeva programm

Isa on täielikult muutunud

Osatäitjad: jutustaja ja loo esitajateks kaks kõnelejat, üks mees ja üks teismeline tütarlaps.

[Märkus: osatäitjad ei pea oma osa pähe õppima, kuid nad peaksid olema tekstiga piisavalt tuttavad, et ei peaks tekstis näpuga järke ajama. Harjutage, et osatäitjad oskaksid sobivas kohas häälevarjundit lisada.]

Jutustaja: sellel kvartalil oleme tutvunud inimestega Euro-Aasia divisjonist, mis ulatub peaaegu poolenisti üle maakera, üle kahe maailmajao, ning põhja pool asuvatest polaaraladest kuni Kesk-Aasia kõrbede ja lopsaka taimestikuga orgudeni. Väljakutsed selles divisjonis on sama ääretud kui see maa ise.

Täna esitame ühe perekonna loo. Aga kui kuulate, kuidas Jumal neid juhtis, tuletage meelde, kuidas Ta on juhtinud Teid ja kuidas Ta juhhib miljoneid Euro-Aasia divisjonis. Nendele asjadele mõeldes paluge Jumalalt abi, kuidas saaksite aidata levitada evangeeliumi nii sellel kui ka oma kodusel misjonipõllul.

Isa on täielikult muutunud

Dmitry Kostash ja tema tütar Anjila

[Paluge see minavormis lugu ühel meesterahval ja ühel teismelise tütarlapsel ette kanda.]

Anjila: minu nimi on Anjila ja ma olen 18-aastane. Ma elan koos oma vanemate ja 14-aastase vennaga väikeses Põhja-Moldova linnas. See on mu isa Dmitry. Ta oli varem kogu aeg vihane.

Dmitry: tere hommikust. Mul on muusikaõpetaja haridus, kuid ma ei suutnud õpetajana tööd leida, seepärast töötasin valvurina ühe erajärve ääres. Minu ülesanne oli toita kalu ja takistada inimesi kala püüdmast.

Anjila: kui ma olin 12-aastane, tuli meie koju üks seitsmenda päeva adventistist naine ja kutsus mind ja mu venda kirikusse. Umbes aasta viis mu ema meid igal hingamispäeval kirikusse. Kuid minu vanavanematele – minu isa vanematele – see ei meeldinud. Nad ütlesid, et kõik naeravad meie üle ja see olevat hirmus häbiasi.

Ema kutsus ka isa meiega koos kirikusse, kuid ta keeldus, sest kartis oma vanemaid. Ta leiutas vabandusi, nagu näiteks:

Dmitry: mul on muudki teha. Mul ei ole Jumala jaoks aega. Võib-olla on mul Jumala jaoks aega siis, kui olen lõpetanud maja juures suuremad remonditööd.

Anjila: see oli arutelu lõpp. Isa tüdis kirikujuttudest. Keegi ei tohtinud kirikus käia. Naine, kes oli meid kirikusse kutsunud, käis ja kutsus meid muudkui tagasi, aga me ei läinud. Mitme kuu pärast lõpetas isa maja remondi. Ta ütles:

Dmitry: lõpuks ometi on mul vaba aega.

Anjila: kuid ta ei võtnud aega Jumala jaoks. Ta ei pidanud oma lubadust kirikusse minna. Siis hakkasid mu isaga juhtuma kummalised asjad. Ta hakkas kartma üksinda kojujäämist. Ta oli närviline ja karjus kogu aeg. Tal tekkis kõrge vererõhk. Ta läks arsti juurde, kes andis ravimi. Kuid millestki polnud kasu. Arstid ei teadnud, mida veel teha.

Vanaema soovitas isal minna läheduses asuvasse kloostrisse. Ta ütles, et sealne preester teab, mis on viga, ilma et ta isalt midagi küsiks. Isa käis mitu korda kloostris, kuid ei sellest ei olnud abi.

Isa hakkas mujalt vastuseid otsima. Ta küsis inimestelt elu mõtte kohta. Üks inimene, kellega ta vestles, oli adventkoguduse kogudusevanem. Pärast seda vestlust võttis isa vastu kutse külastada kirikus pühadeteemalist programmi. Kui ta koju tuli, rääkis ta sellest emaga.

Dmitry: ma käisin kiriku programmi kuulamas ja see avaldas mulle muljet. Kodus ütlesin naisele: „Hakkame kirikus käima.“

Anjila: ema oli vapustatud, kuid väga õnnelik. Ka mina olin rõõmus. Arvasin, et näen und. Järgmisel hingamispäeval läksime kirikusse ja tollest ajast peale oleme seal käinud igal hingamispäeval.

Dmitry: on üks asi, mida sina, Anjila, ei tea. Enne kirikusse minemist ma palvetasin. Mulle ei meeldinud olla vihane ja hirmul, kuid mulle tundus, et mu elu on läbi. Mul ei olnud mõtet elada. Ma tundsin, et miski surub mind vastu maad. Nüüd ma tean, et minus tegutses Saatan. Ta tahtis mind hävitada.

Niisiis laskusin ühel päeval põlvili ja palvetasin. Teadsin, et ainult Jumal suudab mind aidata. Ma palvetasin: „Aita mind, patust. Ma ei tea, mis toimub, aga aita mind oma tugeva käega.“ Kui palve lõpetasin, tundsin, nagu oleks minu õlgadelt koorem võetud. Tajusin üht häält ütlemas: „Sa pead edasi minema ja kõik saab korda. Ma aitan sind.“

Anjila: me käisime koos, perekonnana, kirikus. Pastor kutsus meid ristimisklassi. Me kõik neljakesi – isa, ema, vend ja mina – saime eelmisel aastal ristitud.

Vanaema ja vanaisa ei ole meie otsusega rahul. Nad arvavad, et mind ja mu venda sunnitakse kirikus käima. Vanaema ütles mu vanematele: „Sa oled lapsi häbistanud. Nad on noored ja neil on kogu elu ees. Nad ei saa tantsima minna. Kuidas nad abielluvad?“

Ma ütlesin vanaemale, et tantsimine ja abiellumine ei ole elus kõige tähtsamad asjad. Oleme vanaema ja vanaisa kirikusse kutsunud, kuid nad ei ole tulnud.

Ma tänan Jumalat ime eest minu isa heaks. Ta on täielikult muutunud. Ta ei ole enam närviline ja mures. Ta ei ole see mees, kes ta varem oli. Ta armastab Jumalat, ta teenib diakonina ja meie väikese koguduse muusikajuhina.

Dmitry: mind ja mu peret ristit nõukogudeaegses tervisekeskuses, mida adventkogudus ehitab praegu ümber rajaleidjate laagripaigaks ja konverentsikeskuseks. Teie kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetused aitavad seda kompleksi renoveerida. Aitäh, et peate meeles Moldovat ja Euro-Aasia divisjoni, kui annate täna kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetust.

Jutustaja: osa kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest toetab mitmeid erilisi projekte mitmes Euro-Aasia divisjoni riigis. Paluge Jumalalt tarkust, kuidas saaksite aidata lõpetada töö siin ja kogu maailmas, et Jeesus võiks tulla.

Teie annetused töös

2014. aastal toetati kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetusega Ukrainasse Dnipropetrovskisse adventkooli ehitamist ja Valgevenesse Minskisse adventkiriku ehitamist.

Edaspidised kolmeteistkümnennda hingamispäeva projektid

Järgmisel kvartalil saab kogu maailma koguduseliikmete kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetustest osa Inter-Ameerika divisjon. Sealsed projektid on:

- mõjukeskus / evangeeliumitöö keskus Antillide adventülikooli juurde Mayaguezis Puerto Ricos;
- kultuurideülene misjonikeskus ja kirik Lõuna-Kariibide ülikooli juurde Maracases Trinidadis;
- kultuurideülene misjonikeskus ja haigla Tabascos Mehhikos.